

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 753/05
14.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Милом Бандуком, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА због кривичног дела из члана 245. став 1. ОКЗ, решавајући о жалби браниоца оптуженог адв. АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Лесковцу К.бр. 18/05 од 11.3.2005. године, после седнице већа одржане дана 14.6.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Лесковцу К.бр. 18/05 од 11.3.2005. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом је оглашен кривим оптужени АА због кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ и за то дело осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 26.1. до 11.3.2005. године.

Оптужени је обавезан да плати на име трошкова кривичног поступка 9.000,00 динара као и на име судског пашала износ од 10.000,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Оптуженом је изречена мера безбедности одузимања предмета наведеног у изреци побијане пресуде.

Против те пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, трошковима кривичног поступка и одузимању предмета с предлогом да се првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или се пак пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац Србије је поднеском Ктж.бр. 894/05 од 10.5.2005. године предложио да се жалба као неоснована одбије и првостепена пресуда потврди.

После одржане седнице већа Врховни суд је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП и по оцени навода изнетих у жалби нашао:

Првостепена пресуда не садржи повреде закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП), па дакле ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП на које се у жалби указује.

Побијајући првостепену пресуду по том основу у жалби се истовремено наводе разлози, којима се пресуда побија и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. У јединственом образложењу ових жалбених основа се наводи да је изрека првостепене пресуде неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде и да не садржи разлоге о одлучним чињеницама а да су наведени разлози потпуно нејасни и у знатној противречни те да о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника. С тим у вези се указује да првостепени суд пресуду заснива пре свега на исказу сведока СС и утврђује да је овај сведок у својој кући предао кесу са опојном дрогом полицији иако је сведок на главном претресу изјавио да је опојну дрогу сам однео у СУП и предао криминалистичком полицајцу ББ и да том приликом није извршено мерење нити је сачињена потврда о пријему дроге. Осим тога, сведок СС2, полицајац, у свом исказу тврди да је он само сачинио службену белешку а да је дрога предата његовом колеги ВВ, о чему га је овај обавестио и показао му ту супстанцу, коју он није мерио, а приликом слања дроге на вештачење навео да се радило о количини од 30 грама, док сведок ВВ у свом исказу наводи да је по изласку оптуженог из куће сведока СС са својим колегама ушао у ту кућу и да му је тада СС предао кесу са дрогом, да су они дрогу измерили и да је то унето у службену белешку а да су потом сви заједно отишли у СУП. С обзиром на изнето, а имајући у виду да је сведок СС на суочењу са сведоком ВВ изменио свој исказ и прихватио исказ овога сведока као и да је у питању наркоман који је и сам оптужен због истоврсног кривичног дела, то по жалиоцу његов исказ није могао бити прихваћен као веродостојан. Ово, тим пре, што по браниоцу није јасно у ком својству је овај сведок сарађивао са полицијом. Поред тога, код њега је пронађена знатно већа количина опојне дроге од оне која је вештачена. Жалилац сматра да је сведок СС обмануо полицајце када им је рекао да је дрогу купио од оптуженог јер је оптужени у свом исказу категоричан и убедљив да га је сведок позвао да би му вратио дуг дајући му при том обележен новац. Првостепени суд, међутим, по браниоцу не даје разлоге зашто не прихвата овакву одбрану оптуженог који до сада није осуђиван па није доказано да је оптужени извршио кривично дело у питању.

Врховни суд, међутим, налази да су изнети наводи жалбе неосновани.

Изрека првостепене пресуде садржи све оно што чини законска облежја кривичног дела у питању о чему су у образложењу пресуде дати разлози који су сагласни чињеничном стању и изведеним доказима. Првостепена пресуда садржи сасвим довољно разлога и о свим другим важним и битним чињеницама па дакле и о томе зашто првостепени суд не прихвата исказ оптуженог да сведоку СС није продао опојну дрогу хероин а верује сведоку да му је оптужени продао ту опојну дрогу које разлоге као правилне прихвата и овај суд. На крају, не стоји ни знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника која би представљала битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП на коју се у жалби указује.

Одбрана оптуженог АА да је од сведока СС добио новац на име дуга, а не продаје опојне дроге хероин, која се следи у изјављеној жалби његовог браниоца оповргнута је не само исказом сведока СС већ и исказима саслушаних сведока - полицајца и прочитаним писменим доказима, па је с правом првостепени суд такву одбрану оценио неоснованом, а разлоге о неприхватљивости такве одбране у свему прихвата и овај суд.

Наиме, сведок СС је у свом исказу био јасан, убедљив и доследан у погледу свих одлучних чињеница. Детаљно је објаснио да је добровољно прихватајући предлог радника СУП-а да им помогне затражио од оптуженог, од кога је већ куповао опојну дрогу, да му прода 100 грама опојне дроге хероин а да му је овај критичног дана донео дрогу у количини од од 30 грама, за коју му је он дао новац у износу од 22.000,00 динара, од ког износа новца је 15.700,00 динара било обележено, па да је након одласка оптуженог из његове куће о томе обавестио раднике СУП-а којима је опојну дрогу предао. Овакав његов исказ потврђен је исказом сведока ВВ, полицајца, који је по његовом позиву дошао у кућу сведока, када му је оптужени дрогу предао. У складу са његовим исказом је и исказ сведока полицајца СС2 који је критичном приликом сачинио службену белешку о преузимању дроге. На крају, исказ сведока СС је потврђен и чињеницом да је код оптуженог након одласка из куће сведока пронађен новац од којег је 15.700,00 динара било обележено од стране радника СУП-а Лесковац. Стога је овакав исказ сведока СС и по оцени овога суда веродостојан и поред чињенице да је најпре тврдио да је кесу са опојном дрогом предао у СУП, а након саслушања сведока ВВ потврдио исказ тога сведока да је истом кесу са дрогом предао у својој кући, а на чему се у жалби браниоца инсистира.

Исказом сведока СС као и извршеним вештачењем несумњиво је утврђена количина опојне дроге хероин коју је оптужени продао наведеном сведоку, па истицање у жалби да је код њега пронађена много већа количина (49,5 грама) и да није јасно шта је са преосталом количином дроге, без значаја је, тим пре, ако се има у виду да је сведок и претходног дана купио дрогу од оптуженог због чега се против њега води кривични поступак.

На крају, оптужени је у току поступка мењао свој исказ наводећи најпре да је новац који је код њега пронађен понео са собом да од сведока СС купи путничко возило, а потом на главном претресу да га је сведок позвао да би му вратио дуг па да му је новац који је код њега пронађен и дао на име дуга, што такође упућује на неоснованост његове одбране и усмереност исте на избегавање кривичне одговорности. Стога, нема сумње да је оптужени критичном приликом сведоку СС продао наведену количину опојне дроге на месту и по цени наведеној у изреци побијане пресуде, како то правилно закључује и првостепени суд. Неосновано се стога у жалби браниоца настоји да представи да је сведок СС обмануо полицајце када им је рекао да је дрогу купио од оптуженог, па да није доказано да је оптужени извршио кривично дело у питању.

Остали наводи жалбе уколико се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка или погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање су без утицаја на исход поступка.

Првостепени суд је, дакле, утврдио све чињенице и околности, и то како оне које чине обележја кривичног дела у питању, тако и оне које се тичу психичког односа оптуженог према извршеном делу, а правном оценом по члану 245. став 1. ОКЗ правилно је примењен кривични закон. Не може се, стога, прихватити правно становиште изражено у жалби да је оптуженог требало ослободити од оптужбе услед недостатка доказа.

Испитујући правилност одлуке о казни, Врховни суд налази да је изречена казна затвора од две године и шест месеци у складу са тежином извршеног кривичног дела и степеном кривичне одговорности оптуженог. Приликом одмеравања казне првостепени суд је имао у виду све у овом погледу релевантне чињенице и околности наведене на страни 13. образложења побијане пресуде, које је правилно оценио, дајући при том утврђеним олакшавајућим околностима значај особито олакшавајућих околности, које оправдавају промену одредаба члана 42. и 43. ОКЗ и ублажавање казне. Стога, а како се у жалби не наводи нека нова олакшавајућа околност коју првостепени суд није имао у виду, изречена казна се показује нужном за остварењу у закону прописане сврхе (члан 33. ОКЗ), па се жалба оцењује неоснованом.

Одлука о трошковима кривичног поступка донета је по правилној примени члана 196. ЗКП па се жалба и у овом делу показује неоснованом.

Правилна је и одлука о одузимању предмета донета на основу члана 69. и 245. став 5. ОКЗ.

Са свега напред изнетог а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа – судија

Мила Бандука, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

ОК